

Kalli Katt er deyður

Men Kári P. klárar framvegis at draga hópin av fólki til konsert. Hóast lógvabrestir eydnaðist tað ikki áhoyrarunum at fáa Kára at framføra Kalla Katt. Framførslan hjá Kára P. var góð, men sangirnir byrja at slítast, og nú er tíð hjá honum aftur at bróta uppúr nýggjum

Tað var lagt upp til okkurt stórt, tá Kári Petersen skuldi »útfolda« seg í Norðurlandahúsinum leygarkvöldið. Drúgv forhondsumtala var av hesum persóni í bløðunum, sum seinastu 25 árinu hevur argað, speirikið, havt onkra meining millum onkra meining og sum hevur verið eitt sindur hinumegin vanliga pöblin. Í hvussu er somikið, at ein hevur altíð lagt merki til, tá hann alment hevur opna varðarnar og gjørt eina oratoriska roynd, at fáa fólk at vakna.

Lagt var upp til okkurt stórt, tað sást beinanvegin. Móti allari vanligari siðvenju kom eg ein hálvan tíma áðrenn víðukonsertin skuldi byrja og tá var bróðurparturin av teimum gott 400 fólkunum longu møtt. Hetta segði somikið, Kári ikki er hvør sum helst millum manna í Føroyum, tí at møta stundisliga, tað er ikki júst tann sterkasta síðan hjá føroyinginum.

Og hvørji vóru so møtt. Eg kendi ein stóran part aftur, frá lestrartíðini niðri, aldursmessiga frá seinast í tjúgunum og uppeftir. Fjöldin var broytt, partisanturriklæðið var útskift við nálastrípurnar ella onnur góð borgarlig symbol. Slitmenn vóru fáir um

komin saman, at minnst góðar gamlar dagar við vælferðarvísnum og minnst á »súrligar nætur« um tær so vóru í Keypmannahavn, Árhús ella í onkrum øðrum donskum býi.

Klokkan slerdi átta og Kári var á pallinum. Hann sá lítil út á hesum risa pallinum og hann boðaði frá, at fyrra part av konsertini skuldi hann uppráðkað einsamallur.

Og lat tað verða sagt beinanvegin, byrjannin var ikki góð. Kári var týðuliga »nervøs« røddin og kroppurin vildu

ikkirættuliga og als ikki saman. Men tá ein lóta var gingin hevði hann sungið seg heitan, Club sodain kláraði røddina og vit kendu aftur trubadurin, íspegilin, samfelagsrevsarin og mannakennaran Kára. Kári gav seg heilt og vit løntu aftur við lógvabrestum.

Áðrenn konsertina visti eg, at Kári Petersen hevði verið ein av okkara fremstu vísusangarum. Eg havi ikki hoyrt hann »live« í fleiri ár og visti tí ikki hvussu hann var á palli í dag. Hevði hoyrt okkurt um, at hann var fúnaður

sum vísustjórna. Ein miseyðnað konsert í Føroyahúsinum í Keypmannahavn herfyri, gleddi mong skaðafróð, túndfald meir enn um konsertin hevði eydnast.

Men góðir tveir tímar í Norðurlandahúsinum leygarkvöldið sannfórdu meg um, at hann framvegis telist millum okkara fremstu. Og tað er »power« aftanfyrir, tá hann førir fram lög og tekstir. Kári P. klárar enn at hugtaka fólk við ironi, satíru og álvarsemi.

Einsamallur á palli, bert hjálpur at einum guitar og

munnhørpum og átta-hundrað starandi væntandi eygum beint móti sær, tað krevur.

Kári er lítullátn, tá hann tosar við áhoyrararnar: »Eg haldi eg havi gjørt lagið til næsta sangin eg skal syngja fyrir tykkum. Eg veit ikki hvussu tað er við hesum, ofta so ivist eg í um eg havi skrivað eitt lag, eg haldi kanska onkur annar hevur skrivað tað frammanundan. Men tá eg ikki hoyri tað aftur frá onkrum øðrum, so trúgvi eg næstan, at eg havi gjørt tað sjálvur.«

»Her er ein sangur úr eini skaldsøgu, sum eg einaferð fyrir eini 20 árum síðan ætlaði at skriva. Skaldsøgan er óskrivað, men sangurin er veruleiki.«

»Alt er broytt í dag, og við hvørt ivist eg í um eg kann standa við teir tekstir, sum eg gjørdi fyrir mongum árum síðan.«

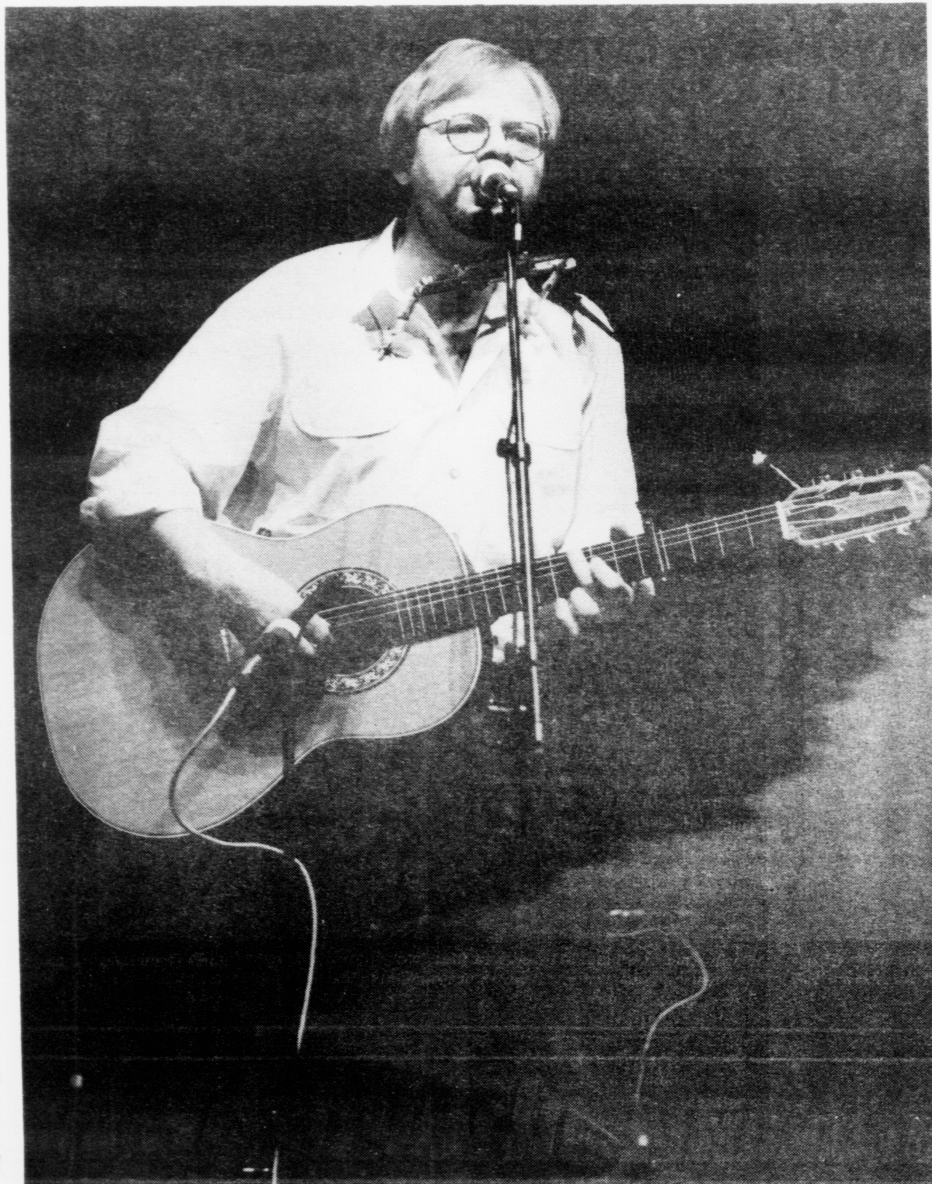
Aftaná stæðgin broyttist konsertin fullkomiliga. Fyrsti tónleikari sum kom inná pallin var Edvard Nyholm Debess, av kont-rabassætt, sum Kári tók til.

Tað er ótrúligt hvat ein kontrabassur fyllir, eisini hvat ljóði viðvikur á palli.

Sohvørt sum eitt lag var sungið, fyltist pallurin við tónleikarum. Við væl-vaksna svarta Steinway flyglið settist Finnur Hansen og Fróði Vestergaard tók harmonikuna.

Og so hoyrdu vit Kára inniliga syngja um Herluf, sum ikki rættuliga tímdi longur. Hendan framførsla ljóðaði sera væl og tá sangurin at enda var komin hevði Kári nevnt navninið Herluf so ofta, at ein tvey ára gamal smádrongur hevði fingið tað við, og hann kvitteraði við at rópa Herluf, Herluf, aftaná lógvabrestimar.

Finalan var sangurin »Hinumegin Ringvegin«

»Meiriurin ræður« syngur Kári P. og hann ivast í »um flest merkir best ella barasta flest.« Kári P. gav altíð hann átti á konsertini leygarkvöldið og kom væl frá teim kendu slagarunum. Tá var lítið nýtt at hoyra.

